

Tutúút

Skracujem si cestu od autobusovej stanice, no zase som dobre neodhadla rýchlosť a vzdialenosť očividne rýchlejšie sa približujúceho auta, ktoré sa teraz rúti na mňa. Prebehnem na druhú stranu, roztvorím si dáždík a nasadím si moje nové slúchadlá, ktorými sa rada chválím okoliu. Prechádzam popred činžiak, kde každé ráno stretávam pani profesorku Podkovnú a jej deti, z ktorých šťastných tvári odhadujem, že ich školopovinnosť začala ešte len nedávno. Dnes však pani profesorka vytiahla bicykel a na klzkej cestičke sa sama vydáva na opačnú stranu, ako je škola. Rozhodla som sa nad tým nelámať hlavu a pokračovať vo svojej každodennej ceste. Tešila som sa, že uvidím aspoň ratolesť pani profesorky Boumílovej, ako ju mamička vedie do útroh 1.ZŠ, mojej nasledujúcej zastávky. Dnes som však nemala šťastie ani na nich.

Stúpam po vchodových schodoch, otváram ťažké staré dvere, čipujem sa a vstupujem do školy. Rutinne sa usmejem na Eda a zaželám mu dobré ráno. Ten mi však pozdrav neopätuje a len sa na mňa zamračí a odkráča preč. Dnes asi naozaj nemám šťastný deň. Čo už, sú aj horšie dni, stačí ich prežiť. Prežiť. Dokelu, uvedomila som si, že celú nemčinu som si zabudla doma. Tak toto bude boj o prežitie! Vyjdem až na tretie poschodie (áno, škola si asi myslí, že sa nehýbem a že mi týmito rannými zdravotnými šokmi pomáha), prezujem sa a vojdem do triedy. Aspoň tu vyzerá všetko normálne, žiadnu abnormalitu tu nevidím. Dnešok už bude, dúfam, normálny. Ale až po nemčine.

Zazvonilo a ja blbá som si zase nekontrolovala čas. Na nemčine sme totiž až dole v učebni, čiže vďaka rýchlemu šprintu a berúc schody po troch som sa ocitla pred triedou 8:05. S malou dušičkou a bez zošitov som vošla do triedy, ospravedlnila sa za meškanie a sadla si na miesto. Začali sme si kontrolovať domácu úlohu, no ja som nevedela ani slovo. Všetko som poplietla a už sa zmierila s tým, že budem musieť na úlohu doma napísať 30 viet. Nemusela som. Pani profesorka Vínovská ma pochválila, že mi to išlo veľmi pekne a dokonca som odchádzala s veľkou jednotkou.

Nasledoval seminár z matematiky. Sedela som v triede s otvorením zošitom a perom v ruke. Pre tých, čo nevedia, ak máte meškať na seminár s p. profesorom Poliakom, radšej si urobte voľno a potom si učivo odpíšte. Rýchlosť jeho vysvetľovania je totiž ešte vyššia akou chodia TGV vo Francúzsku. Ani sa nespamätáte a už zvoní a vy máte zapísaných 5 A4. Profesor však prišiel pomalým, ležérnym krokom. Usmievajúc sa, pýtal sa ako sa máme, čo sme robili cez víkend. S úžasom som len otvárala ústa. Za celú hodinu sme si stihli akurát tak skontrolovať úlohu. Prvýkrát v histórii sa seminár končil vetou: „Veľa sme toho nestihli, ale nevádi, dokončíme nabudúce, máme čas.“

Ako obarená som zostupovala po schodoch na prízemie, mala som cestu do zborovne. Ako týždenník som išla zobrať mapu na geografiu. Otvorila mi pani profesorka Prokrastová. Potešila som sa. Krasty bola vždy veľmi milá a spríjemňovala deň. Pozdravila som ju a poprosila (na to nemôžete nikdy zabudnúť), či by mi podala mapu. Odišla a keď sa vrátila, hodila skrútený valec do mňa a zabuchla dvere. Tak ale teraz som si už bola istá, že niečo nie je v poriadku. Čo sa všetkým stalo?

V triede (opäť po zdolaní Mount Everestu) som chcela všetkým povedať, čo sa deje. Lenže bolo rušno a prebiehala bujará debata. Dupočila som sa, že nie len moje hodiny boli zvláštne. U osemročákov sa neučili na matiku, nevedeli vzorce a Korteková im len povedala, že sa ich majú doučiť. Na slovenčine dala pani profesorka Otová písomku z literatúry, ktorá dávala zmysel a všetci, čo čítali povinné čítanie dostali jednotku. A dokonca na seminári z chémie dnes nezaznel ani jeden rodinný príbeh od Lachkej! Zo všetkých tých informácií sa mi zatočila hlava. No skutočne zle mi prišlo, až keď som sa dupočila, čo moji úžasní spolužiaci vymysleli. Samozrejme, rozhodli sa túto situáciu zneužiť a vyskúšať hranice dnešného dňa.

Vybehla som na chodbu a stretla Viktora smerujúceho na práve teraz zorganizované stretko z GAV TV. Tiež sa dopyčul o tomto blázniaci a rozhodol sa skúsiť šťastie a predložiť jeden zo svojich bizarných nápadov Straškovej. Išla som teda s ním, lebo výsledok ma naozaj zaujímal. Pani profesorka totiž veľmi nerada riskuje. Ešte sme však neboli ani pri telocvični a uvideli sme rad ťahajúci sa až k bufetu. Predrali sme sa cez šialencov, ktorí sa za každú cenu snažili dostať čo najbližšie. Po zistení, že v bufete sú 100% zľavy a všetko je zadarmo som rozmýšľala, čo mi ušlo. Nepamätala som si, že by boli nejaké voľby, v ktorých by Timo vyhral.

V telke už všetci čakali len na Straškovú. Keď prišla, Viktor sa jej spýtal, že má nejaký nápad a že či by sme mohli do toho ísť. Ani si len vypočula, čo je to zač a súhlasila. Vtedy zo školského rozhlasu zahučalo pišťanie. Také strašne vysoké a nepríjemné. Trvalo asi 10 sekúnd a zase zavládlo ticho. Ostatní akoby nič pokračovali v rozhovore. Zapojila som sa teda aj ja a už roky nefungujúci rozhlas nechala tak. Opýtala som sa, ako pokračuje príprava rewindu. Všetci na mňa pozerali, či mi šibe. Že o čom to hovorím. O akom rewinde. Vysvetlila som, že veď pokračujeme v tradícii a robíme video o tom, čo sa udialo za rok na GAV-e. Nikto si však vraj nič také nepamätal. Ako keby im vymazali pamäť. Bolo to divné, no nechala som to tak. Dnes už nebudem nič riešiť. Nechám to radšej na zajtra.

Vyšla som na chodbu a obarilo ma ohlušujúce ticho. Stálo tam asi 50 študentov, ktorí sa len nemo prechádzali a v tvárach mali neprítomný výraz. Akoby nevedeli, kto sú. Preľakla som sa. Zazvonilo na hodinu, no nikto nemal snahu sa dostaviť na vyučovanie. Chodby boli zaplnené zombíkmi bez minulosti. Uvidela som, ako sa cez more oblúd prediera pani profesorka Mračná. Zakričala som na ňu, no nereagovala. Vyšla po schodoch a predrala sa až k učebni fyziky. Odomkla dvere, vošla dnu, zapla počítač a začala vysvetľovať učivo. Bol tu však jeden menší problém. V triede bola sama. Rozbehla som sa do vedľajšej triedy a naskytol sa mi rovnaký pohľad. Pani profesorka Karhová vysvetľovala príčiny 1. svetovej vojny sama pre seba. Obehala som všetky triedy, nevynechala ani jednu jedinú, no vždy som mala pred očami to isté.

V jedálni tiež vládol chaos. Jedna kuchárka nakladala obed, druhá ho roznášala na stoly, tretia ho odnášala štvrtej, ktorá plné porcie hádzala do vedra. Toto ma už ale naozaj nahnevalo. Triedy bez žiakov, učiteľov bez ich typického správania, to všetko vydržím. Ale takéto plytvanie jedlom nemôžem dopustiť!

Ale ako to mám všetko zastaviť? Čo zmôžem ja oproti prevrátenej logike? Prečo sa to všetko vlastne deje? Veď dnes nie je žiadny zvláštny deň! Zvláštny deň... Zapla som mobil a pozrela sa na dátum. 31.10.2020. Halloween! A vtedy mi to došlo. Bol Halloween. Nešlo ani tak o to, že bol Halloween. Veď Halloween je každý rok. Lenže bol Halloween 2020. A to už niečo znamená. Ako som si uvedomila túto skutočnosť, prestala som vymýšľať plány na záchranu ľudstva a sadla si do kresla. Proti roku 2020 nemám šancu. V tomto roku nevyhrá nikto. Zbytočne sa človek bude snažiť, spriadať plány a trápiť svoj mozog, až dokým mu neprepne. 2020 je neporaziteľný. Sedela som v kresle a nerozmýšľala nad ničím. Len som sedela. Bez ničoho. Bez snahy, bez spomienok. Zabudla som, kde som. Zabudla som, prečo tu som. A zabudla som aj na to, kto vlastne som.